

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku K. M.
przy uczestnictwie Miasta P. oraz P. M.
o uregulowanie własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W celu spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego

profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przysądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), dotyczącego „kwestii oceny prawnej charakteru posiadania poprzedników prawnych K. M. (F. M. i E. M.), co ma zasadnicze znaczenie dla zasadności wniosku o stwierdzenie uwłaszczenia nieruchomości, co do których rodzina K. M. (i ona sama) dochowuje pieczy od ponad 70 lat. Dokonanie oceny, że posiadanie to miało jednak charakter samoistny, postawi w nowym świetle wniosek o stwierdzenie uwłaszczenia i wykreuje przesłankę do pozytywnego rozpatrzenia wniosku”.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego oraz na czym polegają związane z nimi poważne wątpliwości albo jakie rozbieżności występują w związku z ich stosowaniem W orzecznictwie sądów.

Problem sformułowany przez wnioskodawczynię nie ma cech określonych wyżej. Stanowiska o występowaniu w sprawie przytoczonego zagadnienia wnioskodawczyni nie uzasadniła odrębnie od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej. Jej wywód sprowadza się do przytoczenia okoliczności faktycznych, które ustaliły Sądy orzekające w sprawie, wskazania na ustalenia, które kwestionuje oraz przesłanek, które w świetle orzecznictwa na gruncie ustawy z 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych

(Dz.U. Nr 27, poz. 250) decydowały o nabyciu z dniem 4 listopada 1971 r., z mocy prawa, własności nieruchomości rolnych przez ich posiadaczy samoistnych.

Z ustaleń Sądów meriti, które nie mogą być objęte podstawami skargi kasacyjnej i dla Sądu Najwyższego przy jej rozpoznawaniu byłyby wiążące (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że w dacie wejścia w życie ustawy uwłaszczeniowej grunty objęte żądaniem wniosku stanowiły własność Skarbu Państwa. Do takich gruntów przepisy ustawy uwłaszczeniowej, na mocy jej art. 3, nie miały zastosowania. Władanie gruntami, których dotyczy żądanie wniosku przez E. M. nie miało też cech posiadania samoistnego, gdyż był on jedynie ich dzierżawcą.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

jw